

— Idő előtt befejezték a gépek és szerelmek javítását. (2. oldal).
— Előkészítettek a tavaszi vetésre a kollektív gazdaság kertészetében. (2. oldal).
— Bíráló cikkeink nyomán. (2. oldal).
— Jólképzett mezőgazdasági szak-kadereket nevelünk. (2. oldal).

— A Szakszervezetek Központi Tanácsa aktivistáinak bekegyülése. (2. oldal).
— A nemzetközi helyzet és a Szovjetunió kormányának külpolitikája — V. M. Molotov beszámolója a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének ülésén. (3. oldal).

— Az USA kettős játékot űz Costaricában. (4. oldal).
— Külpolitikai jegyzetek — D. Zaslavszkij: Krokodilkönnnyek a Hudson partján. (4. oldal).
— Amerikai repülőgépek provokációi Észak-Koreában. (4. oldal).
— Rövid külföldi hírek. (4. oldal).

VÖRÖS LOBOGÓ

AZ R. M. P. ARAD-TARTOMÁNYI BIZOTTSÁGA ÉS A TARTOMÁNYI NÉPTANÁCS LAPJA

XL. évfolyam, 3102. szám

4 oldal, 20 bani

1955. február 12. szombat

A néptanácsok időszerű feladatai a tavaszi mezőgazdasági kampány előkészítésében

A jelenlegi időszakban a néptanácsok előtt álló legsürgősebb feladat a tavaszi mezőgazdasági kampány alapos előkészítése. Ezúton az állati és növényi mezőgazdasági termékek mennyiségének olyan bőségét kell elérni, amely biztosítja a városi és falusi dolgozók élelmiszerellátásának további emelkedését. Minél több kenyert, húst, zsiradékot, tejeket kell juttatni a dolgozók asztalára, hogy az élelmiszerek és iparcikkek árának csökkenésével emelkedjék a dolgozók realbére.

A néptanácsok végrehajtóbizottságai és mezőgazdasági osztályai minden rendelkezésükre álló eszközzel tudatosítsák a tömegekben a kitűzött célt: Az 1955. évben 10 millió tonna buza és kukoricatermést kell előállítani a mezőgazdasági szférában és a termelési növekedést.

A néptanácsok ezekben a hetekben gondoskodjanak a vetőmagkészletek biztosításáról és előkészítéséről. A néptanácsnak minden községben és rajonban pontosan kell ismernie a tavaszi vetőmagszükségletet, a hiányszámokat és a többletmennyiségeket. Alapos felvilágosító munkát kell végeznie az irányban, hogy a közönség dolgozó parasztjai a vetőmagszükségletükben mutatkozó hiány pótlására szükséges mennyiséget a szabadpiacon mielőbb beszerezzék.

Több községben megtörtént ugyanis, hogy nem tartották tiszteltet a vetőmagtermesztés céljaira kijelölt területek termésének megőrzését és a vetőmagtakarmányt az állatok etetésére használták fel. Így jártak el Székesszentgyörgyön és Kőröstarjánban.

A törvényes rendelkezések megszegése egyrészt törvényes következményekkel jár, másrészt ezek a községek nem rendelkeznek elegendő vetőmaggal a most azt várják, hogy az állami alapból juttassanak számukra.

Kelmezők is történtek hasonló mulasztások. A kollektív gazdaság a takarmányborsót nem csepele ki kel- lő időben s így nem lehetett vető- mag céljaira előkészíteni. Nagyszent- péter községben például a kollektív gazdaságban és az állami gazdaságban lekaszálltak a vetőmagtakar- mányt és nem biztosították saját ve- tőmag szükségletüket. A néptaná- csok sok esetben nem tanúsítottak elég éberséget, hogy a vetőmagot biztosítsák.

A guruhoncorajoni néptanács kö- vetendő példaként állhat a tartomány rajoni néptanácsai előtt, mert állan- dó felvilágosító és ellenőrző munká- jával elérte nemcsak azt, hogy biz- tosították a szükséges vetőmagkésze- leteket, de ezenkívül nagymennyiségű vetőmagfelhasználást jelentettek be, mellyel támogatják a többi rajono- kat a tavaszi mezőgazdasági kam- pány folyamán.

A néptanácsok sürgős feladata a vetőmagtisztító és előkészítő állo- mássok munkájának megindítása. Na- pontia kell ellenőrizni az elvégzett munkáról vezetett nyilvántartásokat. Irányítsák az állomások a munka tervszerű megszervezésére, hogy a lakosság pontos időre beosztva je- lentkezzen a vetőmaggal. Így elke- rülhet a fölösleges torlódás és az állomások munkáját hátráltató holt- idő.

A néptanácsok haladéktalanul kezdjék meg a közönségi gépjávitó központok munkájának újramegindí- tását, a gépjávitási munkálatok elvégzésének és minőségének ellen- őrzését. A rajoni néptanácsok már megkapják az utasítást olyan átvé- teli bizottságok megalakítására, me- lyek a rajonok minden egyes köz- ségében ellenőrzik a gépjávitók mi- nőségét és a kijavított gépeket és mezőgazdasági szerzőmókat jegyző- könyv kiállításával látvessik, míg a rosszul végzett munkák átvé- telét visszatartják. Ennek a bizti- ságnak február 15-ig be kell fejeznie munkáját.

A tavaszi kampány munkálatainak előkészítését illetően, Aradrajonban a közönségi néptanácsok kényelmes, halogató magtartása miatt lema- radtak Mondorlak, Tornya, Pankó- ta és Székesszentgyörgy. Ezzel szem- ben szépen halad a gépek javítása és a vetőmagok előkészítése Mácsa, Nagylak és Sajótyén községekben. A traktorok javítása terén Aradrajon- ban 92,5 százalékban teljesítették a javítási munkálatok tervét. Kőrös- rajonban az állati vontatású mező- gazdasági gépek javítását eddig 97,8 százalékra teljesítették.

A tavaszi mezőgazdasági kam- pány előkészítésében élenjáró köz- ségek már be is fejezték a mező- gazdasági szerzőmók javítását és a szükséges vetőmagok előkészítését. Így Kőröstarjonban, Avram Iancu, Caporal Alexa, Borosjenőrajonban Apáti és Coroiu községek, ezenkívül Camna, Bél, Tágadáu és Apáti köz- ségek mezőgazdasági társulása tö- mörült dolgozó, Lipparajonban Alt- ringen, Komját, Lippa, Remete, Tin- tar községek szocialista egyességei és egyéniileg gazdálkodó dolgozó pa- rasztjai is befejezték a tavaszi me- zőgazdasági kampány előkészületeit.

A szükséges gabona- és vetőmag- készletet teljes egészében biztosít- ták Szentanna, Varjas, Szőlős és Odvos községek néptanácsai.

A néptanácsok javasolják a mező- gazdaság szocialista egyességeinek, hogy egyes vetőmag-fajtákból mu- tatkozó feleslegeiket cserélik el más szükséges vetőmagfajtákkal. Az át- vételi központokat pedig irányítsák a vetőmagkészletek olyan tárolására, hogy azok a tavaszi mezőgazda- sági kampány megindulásának pil- lanatában előkészítve álljanak.

Nem hanyagolható el a néptaná- csok részéről a GTA-k működésének állandó ellenőrzése sem.

A néptanácsok használnak fel minden rendelkezésükre álló esz- közöt, így a kultúrthozók előadásait, a rádióadás központokat, a szem- léltető agitációt, stb. a soronlevő fe- ladatokkal kapcsolatos tennivalók is- mertetésére.

A gazdaság terméseredmény elő- rése nagymértékben függ az elvetendő magok mennyiségétől is. Ezért fon- tos a vetőmagtisztító és előkészítő állomásokon kezelt magvak csiraké- pességének laboratóriumi ellenőrzé- se. Csakis jólkezelte és jóminőségű magok kerüljenek a földbe a tavaszi mezőgazdasági kampány során. A jól megművelt és vegyi, vagy szerves anyagokkal előkészített talajon az agrotechnika szabályainak meg- felelően, idejében kell elvégezni a szántás-vetést.

A következő hetekben nagy figye- met kell fordítani az őszi vetések gondozására. A néptanácsok agro- nómusai, mérnökei és technikusai le- gyenek állandóan a terepen, hogy utbaigazítsák és felvilágosítsák ad- hassanak a dolgozó parasztoknak.

A tízmillió tonna buza és kukori- catermés eléréséért vívott harc során igen fontos feladat hárul rájuk, mert ők, a dolgozó parasztok legképzet- tebb, leghivatottabb szakmai irányí- tói. Egészítsék ki tehát felkészülte- sük községei helyi sajátosságai- nak ismeretével s ennek alapján je- löljék ki a dolgozó parasztok száma- ra az időszerű tennivalókat. Vége- zék munkájukat lelkiismeretesen és teljes felelősséggel.

A pártszervezetek kisérték figye- lembe a néptanácsok munkáját, ahol a gépjávitások üteme nem éri el a kívánt színvonalat, ott kezdemé- nyezzenek szocialista versenyeket a gyors és jóminőségű munkálatok el- végzésére.

A pártszervezetek és a néptaná- csok folytassanak felvilágosító mu- nkákat a dolgozó parasztok sorai- ban. Mutassanak rá a termőszóhozam növe- lésének szükségességére, valamint arra a körülményre, hogy az 1955. évre tervezett tízmillió tonna buza- és kukoricatermés hatalmas hozzájár-ulás lesz a városi és falusi dolgo- zók ellátásának megjavításához és népgazdaságunk további megerősí- téséhez.

Értekezlet

az aradtartományi élenjáró mezőgazdasági termelőkkel

Az aradtartományi néptanács mezőgazdasági igazgatósága vasár- nap, február 13-án reggel 8 órakor tartományunk élenjáró mezőgazda- sági termelőivel értekezletet tart a Kulturpalota nagytermében. Az ér- tekezleten résztvevő a GTA-k élenjáró dolgozói, állami gazdaságok dolgozói, kollektív gazdaságok, mezőgazdasági társulások tagjai, egyé- niileg gazdálkodó dolgozó parasztok, mérnökök, technikusok, valamint a mezőgazdaság tudományával foglalkozó szakemberek.

Az értekezlet célja, hogy az élenjáró mezőgazdasági dolgozók jó munkamódszereit ismeressék, valamint a föld megművelésére új mu- namódszereket jelenítsenek ki, hogy tartományunk területén ezekben dolgo- zó parasztjaink a hektáronkénti termésátlag emeléséért széleskör- ben alkalmazzák a haladott mező gazdasági módszereket.

Mind többen emelik fel szavukat az atomfegyverek használata ellen

A jobb életre, nem a pusztulásra!

Az emberi kultúra, kétségtelenül, fejlődésének legnagyobb szaka- szához érkezett el az atom-energia felszabadításával. Beláthatatlan le- hetőségek nyílnak a hatalmas és ki- meríthetetlen energiaforrás felhasználására a tudomány, az ipar, a köz- lekedés és a gyógyítás terén, ha el- gondoljuk, hogy egyetlen gramm bármilyen anyagban, mintegy két- millió ötszáz ezer kilowatt órának megfelelő óriási mennyiségű energia rejlik, ami viszont annyit jelent, hogy csupán négy-öt grammnyi anyag elegendő fővárosunk egyheti villagítással való ellátására. Ugyanígy parányi mennyiségű anyag elegendő vasutak, hajók, repülőgépek és bármely más gép meghajtására. Ez nemcsak be- láthatatlan időre biztosítja a világ minden energiaszükségletét, hanem egyben a termelés olcsóbbá tételével az emberiség boldogulását is soha- sem remélt mértékben lendíti előre.

Maguk az atomenergia felszabadu- lási folyamatának melléktermékei is a termelési folyamatok (például a kohászatban a termelés biztonságá- nak, a fémiparban a fémek minősé- gének) ellenőrzésére felhasználhat- len értékek. Ugyanúgy általuk le- hetővé vált a kémiai cserebomlások, valamint a legfejlettebb biológiai fo-

lyamatok nyomkövetése (a „nyom- jelző atomok”), ami a tudományos kutatások számára soha el nem kép- zelt lehetőségeket nyitott. Szintúgy az orvostudományban is sok új le- hetőség igérkezik a sugárzás kezelé- sek terén, különösen a daganatos megbetegedésekkel kapcsolatosan. Alig van az emberi megismerésnek, működésnek és kutatásnak olyan te- rülete, ahol az atomenergia felsza- badítása alapvető új eredményeket ne hozott volna már most, a kezdet kezdetén is, olyan perspektivákat nyitva a jövőre nézve, amelyek felül- mulják az eddigi legutópisztikusabb elképzeléseinket is.

Eppen ezért megdöbbentő, hogy egyesek az alig múlt háború vérgö- zétől kábult aggyal, az emberi érte- lemnek a legnagyobb szörnyűségét el- pusztításra akarják felhasználni. Hajók, vasutak, gépek meghajtása és az emberiség legfényesebb jövő- jének minél gyorsabb megvalósítása helyett, soha nem látott pusztítóké- pességű bombák gyártására fordítják a fel nem bocsúlható értékek megis- merését, hogy az emberek millióit a legszörnyűsebb pusztulásra kár- hozassák. Hiszen a „csak” felkilo- atombomba, amita több mint 300.000 lakosú Hiroshima városra 10 évvel ezelőtt ledobták, azonnal kioltotta

több, mint 80.000 ember életét, hogy a legpokolibb győtelmekkel kinuza- halálra azt a 247.000-ot, aki a roh- banást túlélte, a tíz év alatt lassu és szörnyű kínokkal pusztult bele a robbanásnál felszabadult rádióaktív sugarak lassan öltő hatásába. Vagy ki ne tudná, hogy egyetlen hidro- génbomba egész hatalmas hegylá- nokat képes letörölni a lérképről, nem is szólva a kobalt bombáról, amelyből egyetlen egy elegendő ahhoz, hogy az egész föld felületén azonnal kioltson minden szerves éle- tet az utolsó fűszál s az utolsó egysejtűig — lehetlenné téve leg- alább 5 évre minden újabb szerves élet létesülését és évezredekre egy magasabbrendű szervezet újrafejlő- dését!

Minden erőnkkel tiltakozunk kell tehát egy atomháború lehetősége el- len! A Béke Világtanácsal együtt minden módon követelnünk kell az atomfegyverek gyártásának betiltá- sát, az atomfegyver-készletek azon- nali megsemmisítését, az atomene- riának kizárólag békés célokra való felhasználását, az élet könnyebbé, jobbá, szebbé tételére és nem az emberiség kipusztítására!

Ezt jelenti aláírásom a Béke Vi- lágtanács felhívásán.

Dr. Salamon Izso orvos.

Nemzetközi békeváltó viszi el az ifjuság üzenetét a varsói fesztiválra

Még néhány hónap és Varsóban, a Lengyel Népköztársaság újjaszule- tet, szép fővárosában megnyílik a világ ifjuságának és diákságának immár hagyományos fesztiválja.

Az ünnepségeket ezúttal is nem- zetközi staféta előzi meg és ez viszi el majd Varsóba a világ minden ré- széből sokmillió ifju forró üdvözlét.

A nemzetközi staféta — a béke és a barátság váltója — az idén a Bé- ke Világtanács bécsi felhívását is tolmácsolni fogja minden országban, amerre csak áthalad.

A staféta utvonalan összegyűl- sok-sok ezer aláírás ékezősöl meg- nyilatkozása lesz annak, hogy az ifju-

ság megbélyegzi a halálgyárosokat, követeli az atomfegyverek készletek megsemmisítését.

A fesztivál köszöntésére rendezett nemzetközi stafétába a mi országunk fiatalága is bekapcsolódik. A staféta a Bolgár Népköztársaságból indul el, a váltóbotot a lengyel ifjak viszik to- vább Varsóba, a fesztivál városába.

A jövőért

Azt hiszem valamennyi anya és háziasszony meg tudja érteni, miért itelem el azokat, akik egy újabb háború kirobbantását tervezik. Még most is borzadva gondolok azokra a napokra, amikor Aradon is megis- merhettük a bombák szörnyű pusztítóerejét. Számomra a legborzalmasabb napok voltak azok. Nem tudom sohasem elfelejteni, hiszen anyám is áldozatul esett a bombázásnak.

Olvasom a Béke Világtanács felhívását egy újabb háború kirobbantásának megakadályozására. Felvetődik bennem az a kérdés, milyen emberek lehetnek azok, akik a mult borzalmain sem okulkat? Nem hiszem, hogy létezne olyan becsületes ember, vagy anya, aki gyer- meke vesztét és a családi otthon megbolygatását akarná.

Gyermekeink jövőjének biztosításáért írom nevem a Béke Világtanács felhívása alá, hogy a világ anyái- nak soraihoz csatlakozva lefoghassuk a háborús kaia- dorok gyilkolni készülő kezét.

Balázs Mária, háziasszony

Nagygyűlés Lippán

Lippa dolgozói — munkások, tisztviselők, kollekti- visták, egyéniileg gazdálkodó dolgozó parasztok és háziasszonyok — február 9-én nagygyűlés keretében tiltakoztak az atom- és hidrogénbomba használata, a német Wehrmacht feltámasztása, egy új világégés ki- robbantása ellen.

A tiltakozó nagygyűlésen Jusca Ioan elvtárs, a lippai békeharcbizottság elnöke felolvasta a Béke Világtanács felhívását, majd vázolta a jelenlegi nemzetközi helyzetet és rámutatott a békeharc elsőrendű feladataira. Az egybegyűltet figyelemesen hallgatták Jusca Ioan elvtársat, majd egyöntetű csatlakozásukat fejezték ki a felhíváshoz, s mint mondták, valamennyien aláírják a felhívást, aláírásaikat pedig munkahelyükön tették el- erőstik meg. A résztvevők a gyűlés végén egyhangúlag nyilatkoztak az szavaztak meg, amelyben kifejezték el- szánt békeakarataikat. A nyilatkozatot a Román Népköztársaság Állandó Békevédelmi Bizottságához to- vábították.

Schiff László, levelező

Jámbor József, levelező

A béke ügye mellett

Képtünkön a „Vörös Triko” gyár konföderációs osztálya dolgozóinak egy munkacsoportja köré gyűlt csoport- ja látható. Azért ülték össze, hogy megvitassák az RNK Állandó Béke- védelmi Bizottságának felhívását. Ghilescu Rozália IMSZ-tag ugyan- akkor felolvasott egy újságcikket az imperialista körök háborús terveiről. A megbeszélés résztvevői élénk érdeklődéssel kísérték a felolvasást és kifejezték elhatározásukat, hogy minden erejükkel küzdenek a béke megvédéséért.

A kollektív szerződés a terv teljesítésének ösztönzője

A „I. Ranghet” gyárban

Az új kollektív szerződések fel- ölelik mindazokat a kérdéseket, a- melyek a termelés és a munkaviszo- nyokkal kapcsolatosak.

A „I. Ranghet” szerszámgépgyár dolgozói az elmúlt évben jelentős sikereket értek el a termelésben. E sikerek eléréséhez nagymértékben hozzájárultak a dolgozók újításai, amelyeket a különböző munkafolya- matokban alkalmaztak. A gyár ve- zetősége az új kollektív szerződés- ben az idén is nagy jelentőséget tu- lajdonít az újító-mozgalomnak és vállalta, hogy az újítók minden lehetőséget és támogatást megad el- gondolásaik kivitelezéséhez.

Az újítók által készítettő mintapéldányok előállítására is lényeges összeget irányoztak elő az új kollektív szerződésben. A gyár vezetősége ezenkívül vállalta, hogy minden három hónapban újítási je- tet rendez és az újítók, val. mint azok újításait kellőképpen népszerű- sít. Leszögezték azt is, hogy az ASIT keretében havonta egyszer technikai előadást tartanak.

A „G. Dimitrov” gyárban

Az idei kollektív szerződésben né- hány pont a sporttal foglalkozik. Ebben az évben röplabda-pálya léte- sítését vállalták a dolgozók, ame- lyet önkéntes munkával fognak el- készíteni.

Eddig igen keveset foglalkoztak az úszmennyel a turistáikkal. Az új kollektív szerződésben leszögezték, hogy tíz helybeli, öt tartományi és öt országos természetjáró kirándu- lást szerveznek a helyi turista hiva- tallal együtt. Ez nagyon hasznos lesz, mert a dolgozók megismerik országunkat.

Nem feledkeztek meg a dolgozók és a vezetőség az „MVK” mozga- lomról sem. Újjáélesztik a mozgal- mat és igyekeznek minden dolgozót bevonni. Ezzel folyamán kétszázal- növelik a sportkollektiva tagjainak számát.

A CFR főműhelyben

Az új kollektív szerződést nagy meglepetéssel szavazták meg a CFR főműhely-dolgozói. A munka- védelem, társadalombiztosítás, sport, kéadernevelés problémáin, valamint a termelés és termelékenység állan- dó növelésén kívül nagy fontossá- got tulajdonítottak a kulturális élet fejlődésének is a kollektív szerző- dés összeállításánál. Az új szerző- dés többek között magában foglalja az üzem rádióhálózatainak ki- szélesítését, a „vörös sarok” rend- szeres működésének biztosítását, a munkában elért termelési sikerek népszerűsítését, a kulturális jó megszervezését, a filmek rendszeres látogatását, valamint az ifju kade- rek képesítésének fejlesztését. Az új kollektív szerződés tartalmazza to- vábbá az irástudatlanság teljes fel- számolását az 1955. évben, valamint az orosz nyelvtanfolyamra új do- lozók bevezetését. Ezenkívül — a kollektív szerződés értelmében — a dolgozók gyermekeit június és szept- ember hónapok között üdülő tábo- rokba küldik.

A „November 7” gyárban

A „November 7” gyárban is, — mint hazánk annyi más üzemében — már elkészítették az ezévi kollektív szerződést. Az üzem dolgozói és a vezetőség együttműködve állították össze a kollektív szerződést. Nagyje- lentőségű a munkavédelemmel fogla- kozó fejezet, amelyben az üzem ve- zetősége vállalja, hogy munkavédelmi célokra 260.000 lejt használnak fel az 1955. évben. Különösen nagy gon- dot fordítanak majd a kollektív szer- ződés szerint a malomreszleg lépcső- zetének megjavítására.

Új védőlejteket készítenek a ma- lom előtt a gabonalerakodónál. Az üzem udvarát megtisztítják a felesle- ges anyagoktól.

A kollektív szerződés szerint szó- davizet biztosítottak a 30 Cel.:-s fok- nál magasabb hőmérsékletben dolgo- zók számára. Naponta fél liter forralt tejet adnak a hegesztésnél, öntésnél, stb. dolgozóknak.

Különböző szaktanfolyamokat ir- dítanak, ahol a dolgozókat jó szaké- pesítést nyernek majd. Ez egyik és legfontosabb feltétele annak, hogy a baleseteket megakadályozzák. Egyet- len új munkást sem állítanak addig munkába, míg technikát kiképzést nem kap a munkahelyen a gép- és szerszámkezelést illetően.

A nemzetközi helyzet és a Szovjetunió kormányának külpolitikája

V. M. Molotov beszámolója a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének ülészakán

MOSZKVA. (Agerpres.) — TASZSZ közli: V. M. Molotov a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének ülészakán a következő beszámolót tartotta a nemzetközi helyzetről és a Szovjetunió kormányának külpolitikájáról:

1. — Változások a nemzetközi helyzetben

Képviselő elvtársak! Tíz év telt el a második világháború befejezése óta. Ha összehasonlítjuk a jelenlegi helyzetet a háború előtti, ma tisztábban látjuk, mint valaha a nemzetközi helyzetben beállt változásokat.

A második világháború előtt a Szovjetunió volt az egyetlen szocialista állam és kapitalista környezet vette körül. Több mint egy negyed évszázadig tartott ez.

Elmondhatjuk, hogy a háború után gyökeresen megváltozott a helyzet.

A Szovjetunióról és a kapitalista környezetről ma már nem lehet abban az értelemben beszélni, ahogy a háború előtt beszélték. Ez azt jelentené, hogy nem veszik figyelembe, vagy legalább is lebecsülik a nemzetközi helyzetben végbement fontos változásokat. Márpedig nemcsak mennyiségi, hanem minőségi változások is történtek.

Mint ismeretes, az első világháborúnak az volt a legfontosabb eredménye, hogy Oroszország forradalmi uton szovjet szocialista állammá alakult át. Az első és második világháború között országunk óriási sikereket ért el szocialista gazdaságának, szocialista kultúrájának fejlesztésében. A szocializmus már a háború előtt győzött országunkban, de a Szovjetunió csak a második világháború után került ki a nemzetközi elszigeteltségből.

A második világháború legfontosabb eredménye az volt, hogy a kapitalista világtábor mellett megalkult a szocializmus és demokrácia világtábor, élén a Szovjetunióval, jobban mondva, a Szovjetunióval és a Kínai Népköztársasággal.

Az új tábor megalkulását a fasisztus szétzuása, a kapitalizmus világgazdasági meggyengülése és a demokráciák mozgalmi páratlanul álló fellendülése tette lehetővé. Ismeretes, hogy ezekben a nemzetközi eseményekben országunknak a szovjet népek és dicsőséges hadseregének jutott a döntő szerep.

Napjainkban a Szovjetunió már nincs abban a nemzetközi helyzetben, amely a háború előtt állt fenn. A Szovjetunió ma már nem az egyetlen szocialista állam a világon. A Szovjetunió nemzetközi elszigeteltsége már csak a múlté.

A kapitalista tábor mellett létrejött a szocializmus és demokrácia tábor, amely 12 államot egyesít magában. Ezek: a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége, a Kínai Népköztársaság, a Lengyel Népköztársaság, a Csehszlovák Köztársaság, a Német Demokratikus Köztársaság, a Magyar Népköztársaság, a Román Népköztársaság, a Bolgár Népköztársaság, az Albán Népköztársaság, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság, a Mongol Népköztársaság, a Vietnámi Demokratikus Köztársaság.

Tudjuk, hogy ezek az államok különböző fejlődési fokon állnak, társadalmi átalakulásuk különböző fázisban. A Szovjetunió mellett, ahol a szocialista társadalom alapjai már felépültek, olyan népi demokratikus országok is vannak, amelyek még csak az első lépéseket tették meg a szocializmus felé, de ezek a lépések rendkívül fontosak.

A demokratikus táborhoz tartozó országok számára azonban döntő fontossággal bír, hogy végképp kitépték magukat az imperialista rendszerből, amelyben a földesurak és kapitalisták tartják kezükben a hatalmat. Ezek az országok új utat választottak maguknak, sikeresen melyreható demokratikus és szocialista átalakulásokat hajtanak végre s igyekeznek biztosítani a békét és a biztonságot új, nagyszabású építkezésüköz.

Ez azért vált lehetővé, mert ezekben az országokban a munkások és parasztok, az összes dolgozókkal és demokratikus erőkkel együtt, erős politikai szövetséget hoztak létre a munkásosztály vezetésével. A munkásoknak és parasztoknak minden dolgozót egyesítő forradalmi szövetsége tette lehetővé a földesuri gazdaság felszámolását és a földnek a parasztok kezére való jutását; ez a szövetség biztosította azt is, hogy a gyárak, üzemek, vasutak, bankok egy új, valóban demokratikus államhatalom kezébe menjenek át.

A kapitalizmus láncá immár nemcsak egy helyen van elszakadva, hanem széles fronton. Országunk után, amely 1917-ben megvalósította a győzelmes szocialista forradalmat, a második világháború következményeként a kapitalizmus több más államban is vereséget szenvedett.

Az utópusu, népi demokratikus országok sikereit a kapitalizmus alól

felszabadult népek erőfeszítését biztosítja. Ezek a sikerek egyrészt a Szovjetunióknak a fasiszta agresszorok aratott győzelemin alapulnak, másrészt azon, hogy a Szovjetunió állandó segítséget nyújt a népi demokratikus országoknak a szocializmus felé vezető uton végrehajtott politikai, gazdasági és társadalmi átalakulásokhoz. A Szovjetunió nagy jelentőségű és rendkívüli szerepét kiemeli, amely nehéziparának magas színvonalából a egész szocialista iparának és mezőgazdaságának szabadtalan fejlődéséből fakad, a szocialista tábor országai ma már kölcsönösen és mindjobban segítik egymást.

Egészen természetes, hogy a nemzetközi helyzetben végbement változások folytán a két társadalmi rendszer viszonyai, különösen az utóbbi évtizedben megváltoztak, megpedig határozottan a szocializmus javára.

Vajon összehasonlíthatjuk-e a mai Európát a háborúelőtti Európával?

Figyelmem kívül lehet-e hagyni a legutóbbi világháború következményeként Európában végbement óriási változásokat? És vajon azoknak a számra, akik objektíven és részrehajlás nélkül gondolkodnak, nem világos-e az, hogy a Szovjetunióval együtt egész sor más ország is határozottan letért a kapitalista útról és a szocialista újjáépítés és fejlődés útjára lépett? Nem világos-e az, hogy ezek közül az országok közül egy sem fog visszafelé menni, visszahátrálni a kapitalizmushoz? Ha megvizsgáljuk a konkrét tényeket és adatokat, kitűnik, hogy Európa csaknem hatszáz millió lakosságának mintegy fele — valamint kevesebb mint 300 millió — már szorosan hozzá is csatlakozott a szocializmus és a demokrácia táborához.

A mai Európa tehát egyáltalán nem hasonlít a háborúelőtti Európához.

A jelenlegi új Európában a szocialista tábor országainak már éppen olyan erős pozíciók vannak, mint a kapitalista tábor országainak. És ami még fontosabb, szocialista táborunk országai, noha új rendjük építésében nagy nehézségekkel és lényeges hiányosságokkal küzdenek, bizalommal haladnak előre, szüntelenül erősítik új, demokratikus rendszerüket, új, magasabb fokra emelik népeik kulturális színvonalát és anyagi jólétét.

Az Aszsiában is új helyzet állt elő. Az Aszia lakossága — körülbelül 1.400.000.000 ember — a világ lakosságának több mint a felét teszi ki. Ma már Aszia lakosságának is csaknem a fele el a kapitalizmus táborából kivált népi demokratikus országokban és a lakosság a szocializmus építését tűzte ki céljául.

Elég megemlítenünk, hogy az a Kína, amely csak nemrég nagymértékben az imperialista hatalmaktól függő, félgazdasági ország volt, megfosztva annak a lehetőségtől is, hogy biztosítsa államának területi egységét, nagy, egységes államba tömörült és sokoldalúan fejlesztett nemzeti kultúráját és népgazdaságát. S különösen jelentős az a körülmény, hogy az csak akkor vált lehetővé, amikor a kommunista párt vette át a kínai állam vezetését. Nem véletlen, hogy ma a kínai nép egyik legnépszerűbb dalának szövege így hangzik:

„A kommunisták nyitották meg előttünk a győzelem útját, a kommunisták nélkül Kína nem létezne.”

Ezek a tények, valamint a Koreában és Vietnámban mutatkozó győzelmes változások vajjon nem az Ázsiában végbement változásokról tanuszkodnak? Vajjon nem mutatnak-e mindezek arra, hogy a háború után a legnagyobb történelmi jelentőségű forradalmi változások mentek végbe Ázsiában?

Az Ázsiában történt változások azonban semmiképpen sem korlátozódnak csupán az említett országokra.

Nagy történelmi jelentősége van annak, hogy ma már nincs gyarmati India, ellenben létezik az Indiai Köztársaság. Ez igen jelentős fordulat az Ázsiában háború utáni fejlődését meghatározó eseményekben, India — mint a béke és a népek közti barátság új, jelentős tényezője — mind nagyobb nemzetközi tekintélynek örvendő.

India mellett Indonézia és Burma is lerázták magukról a gyarmati rendszer igáját. Reméljük, hogy Pakisztán, Ceylon és más ázsiai országok is meg fogják találni az igazi nemzeti szabadság és gazdasági újjászülés útját.

Áprilisban, vagyis két hónap múlva Bandungban (Indonézia) összeül az

ázsiai és afrikai országok értekezlete, amelyen előreláthatólag mintegy 30 ázsiai és afrikai ország vesz részt. Már pusztán ennek az értekezletnek az összehívása is arról tanuskodik, hogy az utóbbi időben milyen nagy horderejű pozitív változások mentek végbe Ázsiában.

Sok minden megváltozott a Közel- és Közép-Keleten is.

Nem mondhatjuk ugyan, hogy például az arab országokban eddig éppen olyan erőre kapott és épp olyan meglekét öltött a nemzeti felszabadító mozgalom, mint sok ázsiai államban.

Az itteni államok, különösen azok, amelyek kőolajforrásokban bővelkednek, még mindig erősen függő viszonyban vannak az úgynevezett „nyugati” országokkal szemben, amelyek megkaparintották kőolajforrásaikat és más természeti kincseiket. Hasonlóképpen az is megtörténik, hogy ezekben az országokban az amerikai vagy angol kőolajtársaságok vagy más külföldi kapitalista társaságok kénye-kedve szerint megvegye a kormányok alakítása, vagy kicserélése.

De azért itt is szüntelenül növekszik a nemzeti felszabadító mozgalom.

Az afrikai népek többsége még mindig a gyarmati elnyomás körülményei középette él. Teljesen nyilvánvaló azonban, hogy nincs már messze az az idő, amikor nem lehet majd büntetlenül elfojtani az afrikai népek nemzeti felszabadító mozgalmát, ahogyan ezt ma még azok az imperialista államok teszik, amelyek afrikai területeket kaparintottak magukhoz.

Elmondhatjuk, hogy Észak- és Dél-Amerika még nem tért rá arra a nagy történelmi útra, amelyen Európa és Aszia népei sikerrel haladnak előre. A „vasfüggöny” azonban, amellyel az észak-amerikai imperializmus el szeretné választani Amerikát a világ többi részétől, egyáltalában nem olyan tartós, mint amilyennek látszik. Hiábavaló a kapitalista monopóliumok „vaspátiához” fűzött remények is, azokéhoz, amelyeknek leigázó uralmát oly szuggesztív erővel, s annyi keserűséggel esztetle egy fél századdal ezelőtt Jack London, a híres amerikai író, aki előre látta, milyen óriási nehézségekkel kell majd megküzdeniük az amerikai népeknek, hogy ráterhessenek az igazi haladás útjára és a kapitalista láncokból való felszabadulás útjára.

Mindenesetre, ha a háború utáni időszakról kell beszélnünk, egyelőre éppen az amerikai földrészen végbement változások a legkézzelrögzítendő betűnők, noha itt is napról-napra erősebben érezetük hatásukat, egyre mélyebben hatolnak be a népek életébe a haladékosabb földalatti áramlatok. Ez nem az amerikai „vasfüggöny” tartósságáról tanuskodik, sem pedig arról, hogy a „vaspata”, amellyel a kapitalista monopóliumok ránehezdednek a munkásokra és a parasztokra, valami különös biztonságot nyújtana; ez a helyzet arról tanuskodik, hogy Amerika le fogja győzni a lemaradást politikai fejlődésében és utól fogja érni bizonyos más országok politikai életének fejlődését.

Ha egészében hasonlítjuk össze a jelenlegi nemzetközi helyzetet a háború előtti, láthatjuk, hogy az utóbbi 10–15 év alatt fontos változások mentek végbe. Nem mi vagyunk azok, akiknek sajnálniuk kell ezeket a változásokat.

Igy tehát a jelenlegi nemzetközi helyzet egészenek megítélésében nagy jelentősége van annak, hogyan alakul ki most a világ legfontosabb erőinek egymáshoz való viszonya. Ugyanakkor nem szabad sem túlbecsülni, sem lebecsülni azt, ami történt, sem pedig az események fejlődésének irányát. Semmiesetre sem szabad elfelejteni, hogy egy hosszú történelmi időszakra van szó, amelyből napjainkig csak valamivel több telt el, mint 37 esztendő.

Tagadható-e, hogy a háború előtti időszakhoz viszonyítva erősen meggyengültek a kapitalizmus, a kapitalista osztályok állása? Nem, ez nem tagadható. Az is nyilvánvaló, hogy ezek a változások a szocializmus előnyére, a demokratikus és szocialista erők előnyére mentek végbe.

A második világháború eredményeként megkínált elhelyült a kapitalista világrendszer általános válsága. Ez abban nyilvánult meg, hogy a kapitalista világtábor mellett egy másik tábor, egy új világtábor alakult ki. Létrejött a demokratikus tábor, amely — a Szovjetunióval az élén — a szocializmus építésének útján halad. Ez a tényleges helyzet — akár tetszik egyeseknek, akár nem.

Az említett főbb események gazdasági eredménye az egységes, mindent átfogó világgazdasági rendszer kialakulása, hogy nincs már többé egységes világgazdaság. Ma két párhuzamos, egymással szembenálló világgazdaság van.

Ilyenformán a második világháború után kialakult két politikai tábornak megvan a megfelelő gazdasági alapja is. Mindebből fogalmat alkothatunk a kapitalizmus általános válságának újabb szakaszáról, amely a második világháború idején és a háború eredményeként jött létre. Ez az újabb szakasz a kapitalizmus általános válságának lényeges elmélyülését bizonyítja.

Látjuk tehát, hogy lehetetlen figyelmen kívül hagyni a nemzetközi helyzetben végbement történelmi változásokat és eseményeket. A változásban azonban nem mindig történik így.

A kapitalizmus kénytelen volt engedni a néptömegek nyomásának, amelyek több államban elűzték a földesurakat és a kapitalistákat és a maguk embereit — a munkásosztályt és a parasztokat, a városi és falusi demokrácia képviselőit állították a hatalom élére. Az imperialista országok uralkodó osztályai azonban nem akarnak megkínálni ezzel a helyzettel. Ez elsősorban az Amerikai Egyesült Államokra vonatkozik, ahol az államot a mindenható milliommok és a milliárdosok tartják a kezükben. Természetesen Anglia és a többi imperialista ország pénzmágnásait is ugyanez a szellem hatja át.

Nem nehéz kitalálni, mit akarnak ők.

Ismét a töké uralma alá szeretnék hajtani azokat az országokat, amelyek kitépték magukat a kapitalizmus láncából. Ezt bizonyítja az imperialista államok és különösen az olyan országok mai külpolitikája, mint az Amerikai Egyesült Államok, Anglia, stb.

Nem nehéz megjegyezni például azt, hogy külpolitikai vonalon mi az USA kormánykörüinek legfőbb célja. Nyilván kijelentik, hogy sem többet, sem kevesebbet nem „akarnak”, mint ugyanazt „felszabadítani” azokat az országokat, amelyekben győzedelmeskedtek a munkások és a parasztok s amelyekben maguké a dolgozóké a hatalom. Sőt — tisztesség ne essék szólni — olyan „felszabadításról” ábrándoznak, amelynek érdekében ezek az országok visszahátrálnak a kapitalista mennyországba, vagy ahogyan ők szokták mondani: visszahátrálnak a „szabad világra”. „Szabad világnak” pedig azt a kapitalista rendszert nevezik, amelyben a kizsákmányoló urak „szabadnak” éreztetik magukat s amelyben az uralkodó osztályok „szabadon”, sőt „csordulással” kizsákmányolhatják a dolgozókat.

Ezek a körök szeretnék „felszabadítani” a népi demokratikus országokat a munkások és parasztok forradalmi szövetsége alapján létrejött államhatalom alól, hogy kedvükre való rendszert honosítsanak meg ezekben az országokban, vagyis szeretnék megdönteni az új, szocialista és demokratikus rendszert, amely ezekben az országokban a háború után kialakult és ismét rájuk szeretnék kényszeríteni a szivüknek oly kedves kapitalista rendszert, a dolgozók kizsákmányolásának rendszerét, a kapitalisták és földesurak uralmának rendszerét.

Ezek a körök mindezt azokkal az országokkal szeretnék megkezdni, amelyekben — elgondolásuk szerint — úgynevezett leghamarabb fokozhatná a munkások és parasztok elleni kísérlet történt például Berlinben, 1953 június 17-én. De az is köz tudomásu, hogy ez a kísérlet csúfos kudarcba fulladt. Noha az agresszív imperialista körök tanulhatnának e leckéből, tovább folytatják propagandájukat az efféle kalandok érdekében.

Az agresszív imperialista körök vágyai és sötét reakciós álmai nem szorítkoznak csupán a népi demokratikus országokra. Szeretnék a mi országunkat is visszatéríteni a kapitalizmushoz.

Nyilván ritkán beszélnek erről, de mégis csak beszélnek.

Halgassák csak meg, hogy meddig megy el például Churchill ur, akit ez idő szerint méltán tekintetnek az imperializmus egyik legszámottevőbb ideológusának. Churchill még ma is minduntalan azt a rögeszmét ismételi, amely — mint mondotta — „egész életén át” üldözte: „a bolsevizmust meg csírájában el kell fojtani”.

Ime, hogyan nyilatkozott erről 1954 június 28-án a washingtoni „Nemzeti Sajtóklubban”: „Biztosítottam Önöket, hogy egész életemen át valójában egyike voltam az ellene (a kommunizmus ellen) küzdő százötven év embereimnek. Ha 1919-ben kellett támogatni valakit, azt hiszen, bölcsőjében fojtattuk volna meg a kommunizmust! De mindenki

meghátrált s így beszélt: „szörnyűség”.

Churchill tehát oly sok esztendővel azután, hogy a szocialista forradalom győzött országunkban, még 1954-ben sem talál okosabbat, mint azt, hogy a kommunizmusnak csírájában való elfojtásáról beszéljen, noha a jelek szerint kissé megkínált ve.

Vagy ahogy mondani szokták: Az emberek már jönnek a vásárból, Názár most megy a vásárra.

Most már csak nevelhetünk a szovjetellenes érvelések korlátosságát. De ne legyünk naivak: a kommunizmust, általában a szovjetembereket, ne számítsanak az imperialisták szeretetére és rokonszervére.

Churchill beszédeit az elmúlt idők utáni vágyakozás hangja lengi át. Idegen főle mindaz, ami új, ádáz ellensége ő minden újnak, mindannak, ami a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelmével kezdődött meg és ma már a népek nagyszerű mozgalmá — a munkásosztály s az összes dolgozók izzó felszabadításáért, a burzsoá-földesuri rendszer igája alól felszabadulásért.

Harmincyolc esztendeje bujtogat immár Churchill a szocialista rendszer megdöntésére, akárhol jön is létre a szocializmus. Harmincyolc esztendeje üvöltözött arról, hogy ezt az új rendet bölcsőjében kell megfojtani. Churchill ezzel az összes imperialisták titkos gondolatát fejezi ki, azokat, akik csak egyet akarnak: a teljes uralom, tehát a világuralom megszerzését.

De hogyan lehetne ezt megvalósítani, ha maguk a népek más utat választottak és határozottan szakítva a kapitalizmussal, a szocializmus és a népi demokrácia útjára léptek?

2. — A nemzetközi politika két irányvonala

Erőteljesen és szilárdan védelmezve a népek által kivívott pozíciókat, mind a Szovjetunió, mind a szocialista tábor többi országa igyekezik egyre jobban megerősíteni ezeket a pozíciókat s biztosítani a szocialista építő munkájukhoz szükséges anyagiakat és békét. A demokrácia és a szocializmus tábor — a béke tábor. Ezért is nevezik rendszerint a béke, a demokrácia és a szocializmus táborának.

A béke és a szocializmus érdekeit védelmező Szovjetunió, külpolitikájában a nemzetközi feszültség enyhítésére törekszik.

Ezt a nemzetközi feszültség enyhítésére irányuló külpolitikai irányvonalat védelmezi a Szovjetunióval együtt a demokratikus tábor valamennyi országa. A Szovjetunió békés külpolitikai irányvonalával szemben áll az Amerikai Egyesült Államok külpolitikai irányvonala, amely az „erőhelyzet” alapuló politikában jut kifejezésre. Az amerikai külpolitika irányvonalának agresszív jellege teljesen nyilvánvaló.

Vajjon megleg-e, hogy a néptömegek aktív érdeklődést tanúsítsanak a nemzetközi élet eseményei iránt?

Millió meg millió ember kísért feszült figyelemmel az események alakulását, azt, hogy ezek az események a béke megerősítése felé, vagy ellenkezőleg, az új háború veszélyének elmélyülése felé fejlődnek. Semmi sincs olyan hatással a népek sorsára, semmi sem hoz rájuk annyi szerencsétlenséget és szenvedést, mint a háború. Ki ne látna tisztán, hogy ha az emberiséget egy új háború örvényébe sodorják, annak a következményei felmérhetetlenül súlyosabbak lennének még a második világháborúénál is, amely pedig sok millió emberéletet oltott ki, nem is szólva a népek által elszenvedett felbecsülhetetlen anyagi veszteségekről!

A Szovjetunió kimagasló helyet tölt be a nemzetközi élet eseményeinben.

A Szovjetunió a győzelmes szocializmus országa, megtisztelő helyet foglal el a békéért, az új háborúra uszító ellenvivó aktív harcban. A Szovjetunió napjainkban a béke és a népek közti barátság megerősítésének főtámaszává vált.

A Szovjetunió, valamint a Kínai Népköztársaság és az összes népi demokratikus országok erőinek megszilárdításával s az összes többi országokban növekvő méretekben kibontakozó békemozgalommal egyidejűleg, a népek is mind inkább tudatára ébrednek annak, hogy a béke sorsa az ő kezükben van lévén s módjukban áll megakadályozni az új háborút és megőrizni a békét, feltéve, hogy szükség esetén minden

A válasz erre a kérdésre az amerikai és az angol imperializmus által hirdetett külpolitikai irányvonalban — az „erőhelyzet” alapuló politikában rejlik. Ezen országok kormányzói, kifejezésre juttatva a legagresszívabb kapitalista körök törekvéseit, még mindig nem akarnak beletörődni a befejezett tényekben. Nem akarják elismerni, hogy a népeknek joguk van arra, hogy maguk döntsenek sorsuk felett, tehát joguk van lemondani minderről, ami elavult, felszámolni a kapitalista rendszert és új, szocialista rendszert meghonosítani.

Az agresszív imperialista körök azonban másként gondolkoznak. Nem akarják elismerni, hogy a népek jogosan igyekeznek kiszabadulni a kapitalizmus láncából és azon mesterkednek, hogy az egész világon viszályt szöszöljék a kapitalizmus uralmát. Eppen ez határozza meg például az Egyesült Államok külpolitikai irányvonalát, amelynek célja az imperializmus uralmának visszaállítása az egész világon, a szocializmus megdöntése, a dolgozók államhatalmának megdöntése a népi demokratikus országokban. Eppen ezek a célkitűzések hatják át az USA agresszív külpolitikáját. Ez a politika nem jelenthet egyebet, mint egy újabb világháború előkészítést, háborút az imperializmus világuralmának visszaállítására.

Mindaz azt bizonyítja, hogy az új a régi ellen vívott kemény harc feltételei középette születik meg, hogy a szocializmus csak akkor győzhet, egyik vagy másik országban, ha legyőzi az imperializmusnak és ügyettségének ellenállását.

Ez a háború utáni nemzetközi helyzet határozza meg az utóbbi évek legtöbb eseményeinek jellegét.

erejükkel, teljes elszántsággal, a végső órára szállnak érte.

A Szovjetunió főfeladatának tekintik, hogy tovább szilárdítsa a béke erőit és elősegítse a nemzetközi feszültség enyhülését.

A szovjet külpolitikának ez az irányvonala a legjobban megfelel a béke megőrzése és megerősítése érdekében. Ugyanakkor ez arra is szolgál, hogy leleplezze a háború uszítóknak, azoknak az imperialista erőknak agresszív terveit és mesterkedéseit, amelyek az „erőszakra” tették fel tétjüket s az ilyenekben mindinkább a harmadik világháború előkészítésének politikájává alakult át.

Napjainkban harc dúl két egymással homlokegyenest ellenkező külpolitikai irányvonalon között.

Míg a Szovjetunió békészerető külpolitikai irányvonala mind nagyobb támogatást talál a demokratikus táborban és minden ország lakosságának demokratikus rétegeiben, — az USA agresszív külpolitikai irányvonala egyre újabb agresszív katonai tömbök és csoportosulások megerősítésén alapul s a végső fokon az atomháború hirdetésében és nyílt előkészítésében jut kifejezésre.

Ugyanakkor vannak olyan országok is, amelyek gazdasági szempontból lényegében a kapitalista rendszerhez vannak kötve, de a nemzetközi kapcsolatok terén a béke megőrzése és a nemzetközi feszültség enyhítése foglalkoztatja őket. Semmiesetre sem szabad lebecsülni az ilyen irányzatok megerősítésének fontosságát.

Mit jelent a nemzetközi feszültség enyhítésének politikája?

A tények alapján mindennél jobban megítélhetjük ezt.

Példaként vehetjük a tavalyi és a legújabb eseményeket.

A Szovjetunió szorgalmazására 1954 január végén és február első felében tartották meg a berlini értekezlet Franciaország, Anglia, az USA és a Szovjetunió külügyminiszterei.

Ezen az értekezleten olyan határozatokat igyekeztünk kivívni, amelyek jelentős mértékben előmozdították volna a nemzetközi helyzet enyhülését. Azt kívántuk, hogy mind a négy állam határozottan ítélje el a nyugatnémetországi militarizmus helyreállítását szolgáló terveket. Arra törekedtünk továbbá, hogy a berlini értekezleten haladást érjünk el az általános leszerelésre vonatkozó nemzetközi konferencia összehívásának kérdésében. Az Egyesült Államok, Anglia és Franciaország képviselői azonban nem támogatták törekvésünket.

(Folyt. a 4-ik oldalon)

A nemzetközi helyzet és a Szovjetunió kormányának külpolitikája

V. M. Molotov beszámolója a Szovjetunió Legfelső Szovjetjének ülészakán

(Folytatás a 3-ik oldalról)

Mindazon által a berlini értekezletnek fontos pozitív szerepe volt. A berlini értekezlet jelentősége mindenekelőtt abban áll, hogy öt évi megszakítás után ismét megkezdődtek a nemzetközi értekezletek a nagyhatalmak között, ami igen nagy jelentőségű tény a sürgős nemzetközi kérdések rendezése szempontjából. Ami viszont a Berlinben hozott határozat alapjait összefoglalva, Genfben megtartott újabb értekezletet illeti, mint ismeretes, ez az értekezlet pozitív eredményekkel járt.

Mint ismeretes, Franciaországon, Anglián, az Egyesült Államokon és a Szovjetunióon kívül a genfi értekezleten részt vettek a Kínai Népköztársaság, valamint a koreai és indokínai kérdések rendezésében érdekelt országok képviselői is. A berlini értekezlet legfőbb eredménye a genfi értekezlet összehívására vonatkozó határozat volt. A genfi értekezlet az USA minden akadékoskodása ellenére, részt vett mind az öt nagyhatalom, köztük a Kínai Népköztársaság is. Az értekezlet pozitív eredményei bebizonyították, milyen szükséges volt Kína részvétele az értekezleten.

A genfi értekezlet nem teljesítette mindenben hivatását, mert nem jutott előbbre a koreai kérdés megoldását. De ezen az értekezleten egyezményeket jöttek létre a nyolc évfolyos vietnámi háború, valamint a laoszi és kambodzsai hadműveletek megszüntetésére. Ezeket az egyezményeket elsősorban a szabadságért és nemzeti függetlenségért küzdő vietnámi nép önfeláldozó harca tette lehetővé. A vietnámi nép harca más népek rokonszenvére és cselekvő támogatására is támaszkodott. Mindezt bizonyos mértékig a genfi értekezlet elismerte.

Az Egyesült Államok nyíltan kísérletet tett arra, hogy megakadályozza az indokínai béke helyreállítására vonatkozó egyezmény létrehozását. Nemcsak Dulles külügyminiszter, hanem Nixon, az USA alelnöke is, az „erőpolitika” és szennvedélyes hívei, nyilvánvalóan nem a háború megszüntetésére, nem a vietnámi nép jogos követeléseinek kielégítésére, hanem a háború folytatására és az indokínai nemzeti felszabadító mozgalmat fegyveres elfojtására törekedtek. Azt tervezték, hogy „internacionalizálják” a vietnámi nép elleni háborút, bevonva Franciaországon kívül az Egyesült Államokat és Angliát is a háborúba. Ezért meg akarták akadályozni azt, hogy egyezmény jöjjön létre Genfben.

A dolgok annyira elhajlottak, hogy Dulles, az USA külügyminisztere, nem is akart részt venni az indokínai kérdés vitájában és tüntetően elutasított Genfben. Agresszióválaszának kimutatásával az USA azonban nem ért el semmit, hanem elszigetelődött.

A genfi értekezlet eredményeit az agresszív erők vereségének, a békeszerető erők jelentős győzelmének tekintették. A genfi értekezlet éppen ezáltal hozzájárult a nemzetközi feszültség enyhítéséhez és a béke ügyének megszilárdításához.

Az USA agresszív körrel azonban nem akartak észre térni. Nyomban a genfi értekezlet befejezése után, Dulles amerikai külügyminiszter összehívta saját értekezletét Manilába (a Fülöpszigetre). Az értekezlet összehívásának nyilvánvaló célja az volt, hogy megakadályozza a genfi értekezlet határozatainak végrehajtását; megemlíti, hogy a genfi értekezlet egyes résztvevői is hajlandók voltak segíteni ezt az agresszív akció, nem törődve azzal, hogy ez tekintélyük rovására megy. Dulles manilai értekezletén aláírták az úgynevezett „Dél-Kelet-ázsiai kollektív védelme” vonatkozó szerződést, (SEATO), ami voltaképpen egyes gyarmati hatalmak, — az USA, Anglia és Franciaország —, valamint a fölül függő egyes ázsiai államok — mint a Fülöpszigetek, Tajföld és Pakisztán — katonai tömbje. Ez a szerződés magán viseli az ázsiai nemzeti felszabadító mozgalmak elfojtására törekvő irányzat béléjét és ele nyilvánvalóan a Kínai Népköztársaság ellen irányul, amelynek nemzetközi tekintélye a genfi értekezlet időszakában — a különböző reakciós körök gáncoskodása ellenére — hatalmas mértékben megnövekedett.

Miről tanuskodik mindez? Arról, hogy a jelenlegi körülmények között a nemzetközi feszültség csökkentése érdekében tett minden egyes lépés a legkülönbözőbb akadályokba ütközik azoknak a legagresszívabb köröknek a részéről, amelyek nem a feszültség enyhítésében, hanem annak súlyosbításában érdekeltek. Így tehát a nemzetközi feszültség enyhítése csak a legagresszívabb erők és azok cselekvéseivel elleni kártató harc útján érhető el. Követke-

képpen ennek a harcnak nem hogy nem szabad lankadnia, hanem még nagyobb kitartással, hozzáállással és következetességgel kell tovább folynia. Jelenleg a Távol-Keleten is olyan események bontakoznak ki, amelyek azt bizonyítják, hogy az agresszív erők fokozni igyekeznek tevékenységüket, hogy megakadályozzák a nemzetközi feszültség enyhülését.

Vajon mi másról, ha nem erről tanuskodnak a Tajván és más kínai szigetek térségében lezajló események?

Alig lehetne az imperialista agresszió történetéből szegényesebb tényeket idézni azoknál, amelyek az utóbbi években ebben a térségben mennek végbe.

Valóban, Tajván-sziget és a Pen-fu-dao-szigetek, nem beszélve a Kína közelében lévő más szigetekről, kétségbevonhatatlanul kínai területek. Ezt külön elismerte 1943-ban a kairói nyilatkozat, majd pedig 1945-ben a potsdami nyilatkozatok, amelyek az Amerikai Egyesült Államok és Anglia egyaránt aláírták. Ezenkívül szentesítette ezt a japán fegyverletételi okmány. Japán ezeket a szigeteket még a XIX. század végén megkaparintotta, azonban a fegyverletételi okmány értelmében visszaadta Kínának.

Mindezen tények ellenére, az Amerikai Egyesült Államok most megkaparintotta ezeket a szigeteket és ott pénzeli a Kínából kiűzött Csang Kail-cek bűnös bandáját, agressziót készítve elő Kína ellen a csangkaj-sekista matorialc csapatok segítségével.

Az utóbbi időben a dolgok odáig fajultak, hogy az USA elnöke és az amerikai kongresszus teljesen belemerülve az „erőpolitikába”, nyíltan háborúval kezdte fenyegetni a kínai népet, amely fenntartja jogát ezekre a szigetekre és védelmezi nemzeti becsületét és szuverenitását az agresszor ellen.

A Szovjetunió álláspontja ebben a kérdésben világos és jölsimert. Mi Tajván kérdésén Kína helyének tekintjük, az USA hódító akcióit és háborús fenyegetéseit pedig olyan agresszióknak, amelyet az Egyesült Nemzetek Szervezetének feltétlenül kell tiltania, ha ez a szervezet ad valamit a tekintélyére.

Türelmetlen már az a helyzet, hogy az USA ellenkezése miatt a Kínai Népköztársaság mind a mai napig nem foglalta el a jogos helyét az Egyesült Nemzetek Szervezetében. Az Egyesült Államok vissza kell vonnia összes fegyveres erőit Tajvánról és a tajváni szorosból, beleértve a légi és a tengerészeti haderőket is. Akkor a Távol-Keleten megszűnnek a hadműveletek és helyreáll a béke.

Az Egyesült Államoknak Tajván kérdésében elfoglalt álláspontja veszélyezteti a békét és a nemzetközi feszültség súlyosbodásához vezet. Ezzel szemben a Szovjetunió álláspontja ezáltal is megfelel a nemzetközi feszültség enyhítése érdekében és célja a távolkeleti béke megszilárdítására.

Természetesen mi a nemzetközi feszültség olcsó enyhítésére gondolunk, amely nem egyik vagy másik állam, egyik vagy másik nép szabadságjogainak és nemzeti érdekeinek aláaknázása és megcsorbítása árán valósulhat meg, hanem éppen a demokratikus jogok biztosítása, sőt megszilárdítása révén, úgy, amint azt az államok és a népek életének fejlődése megköveteli.

Noha fentebb az ázsiai események jelentőségéről beszéltem, korántsem kell azt hinni, hogy az európai helyzet másodrendű kérdésnek minősíthető. Elegendő megemlíteni csupán a párisi egyezményeket, hogy számot vessünk az itteni helyzet kiélezettségével.

Nem szorul bizonygatásra, hogy a második világháború befejezése után a német kérdés állott a háború utáni összes európai problémák középpontjában. Azt hishetők, hogy a háború befejezése óta eltelt tíz év elégséges idásként volt arra, hogy megtalálják a német kérdés megoldásának konkrét módját és eszközeit. Amde a dolgok nem így állnak.

A háború idején és közvetlenül azután a hitlerellenes koalíció összes országai egyetértettek abban, hogy legfőbb közös feladatuk az egységes, békeszerető és demokratikus Németország kialakításának biztosítása. De már a háborút követő első években nyilvánvalóvá vált, hogy a hitlerellenes koalíció nem mindegyik tagja törekszik igazán a cél elérésére. Egyes államok — köztük a Szovjetunió — számára az a cél volt és marad továbbra is a német kérdésben folytatott politika talpövé. Más államok számára azonban ez csak üres szóhasználat volt, s anélkül írták alá a megállapodásokat, hogy komolyan gondoltak volna tiszteletben tartásukra.

A Szovjetunió a yaltai és a potsdami nemzetközi egyezmények alapvető célkitűzésének teljesítése mellett volt és van továbbra is. Nem az említett egyezmények egyik vagy másik paragrafusáról van most szó — számos paragrafusára nincs is már szüksége senkinek, mert az események régóta túlhaladták őket. Ha azonban kedvesek előttünk az európai népek békéjének és szabadságának érdekei, akkor nem térhetünk napirendre az alapvető probléma fölött, ahogy azt a legfontosabb nemzetközi egyezmények felvetették — az egységes, békeszerető és demokratikus Németország megteremtésének problémája fölött. Ez a probléma napirenden marad mindaddig, amíg az európai béke megszilárdításának szellemében meg nem oldódik, méltóképpen figyelembe véve megoldásának az egységes és demokratikus Németország nemzeti újításának érdekében érdekeit is. A német nép növekvő békeéri reményteljes támasza találnak a Német Demokratikus Köztársaságban, amely megengedhetetlenül védelmezi a német egység helyreállításának ügyét.

Ilyen megvilágításban kell megvizsgálnunk a párisi egyezmény problémáját is. A visszautasított „európai védelmi közösség” és a párisi egyezmények végső soron ugyanazt a célt követik: az első és a második terv is megnyitja az utat a német militarizmus feltámasztása előtt Nyugat-Németországban és megnyitja az utat ahhoz, hogy a remilitarizált Nyugat-Németországot bevonják a nyugati államok agresszív katonai csoportosulásaiba. A két terv között nem nagy a különbség. Előbb úgy tervezték, hogy a nyugatnmeti hadsereget az úgynevezett „európai hadseregbe” illeszkedik be, a párisi egyezmény értelmében pedig a „nyugateurópai hadseregbe” való beillesztést tervezik. Mindezekre csak azt mondhatjuk, hogy „a retek sem edesebb a tormánál, a szén sem fehérebb a koromnál”. Mindkét esetben közvetlenül lábbal tipornak közismert nemzetközi egyezményeket, amelyeken rajta van a négy nagyhatalom aláírása és amelyeknek az a céljuk, hogy megakadályozzák a német militarizmus feltámasztását. Ez ugyanakkor durva lábbal tiporás mind az angol—szovjet, mind a francia—szovjet egyezményeknek, amelyek értelmében Anglia és Franciaország kötelezettséget állaltak, hogy a Szovjetunióval együtt megteszik a lépéseket egy újabb német agresszió lehetőségének megakadályozására, s hogy nem vesznek részt a Szovjetunió ellen irányuló katonai csoportosulásokban. Az Amerikai Egyesült Államok, Anglia és Franciaország — lábbal tiporva a legfontosabb nemzetközi szerződéseket, amelyeket a Szovjetunióval együtt írtak alá — minden lehetőséget megtesznek a párisi egyezmények ratifikálásáért és életbe lépésének meggyorsításáért.

A párisi egyezményeket azonban csak nagy nehézségek árán lehet keresztülhajtani az európai parlamentekben. Elég megemlítenünk, hogy minden külső nyomás a párisi egyezmények szükségességében kétkedők képviselőikkel szembeni politikai fenyegetődzések ellenére, a francia parlamentben csak egy kisebbség szavazott a párisi egyezmények ratifikálása mellett. Az angol parlamentben is csak a képviselők kisebb része volt hajlandó a párisi egyezményekre szavazni, a laburista parlamenti csoport pedig elhatározta, hogy tartózkodik a szavazástól. Magában Nyugat-Németországban a munkássztyál tömegszervezetei, szakszervezetei és pártszervezetei keményen ellítették a párisi egyezményeket és a remilitarizálást, mivel a német nép — természetesen — nem felejteti el, hogy milyen súlyos következményekkel járt a két világháború Németország számára. E szervezetek magatartása bizonyos mértékben lehetővé teszi, hogy helyesen ítéljük meg a német nép többségének igazi hangulatát. Ilyen körülmények között milyen értékű lehet a kívülről kiereszközt párisi egyezményeknek, amelyeket elvetnek és visszautasítanak Európa népei?

Mindezek ellenére nem szabad lebecsülnünk a párisi egyezmények negatív és valóban veszélyes következményeit, ha ratifikálják és életbe lépnek őket.

(A beszéd folytatását lapunk következő számában közöljük.)

Amerikai repülőgépek provokációi Észak-Koreában

FENJAN. (Agerpres). — A TASZSZ jelenti:

A koreai központi távirati ügynökség február 9-én az alábbi közleményt továbbította Fenjانبől:

A koreai központi távirati ügynökség felhatalmazást kapott az alábbiak közlésére:

Február 5-én 13 óra körül nyolc „F-86” típusú és egy „RB-45” típusú amerikai repülőgép a nyugatkoreai öböl felett behatolt a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság légterébe, 13 óra 20 perckor a repülőgépek déli irányban 10 kilométernyi távolságra megközelítették az Észak-Fenján tartományban levő Szinmido szigetet. A repülőgépek ezután délre fordultak és folytatták útjukat a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság légterében. Miután Dél-Fenján tartományban Hancsion helység felett a koreai néphadsereg vadászrepülőgépei a levegőbe emelkedtek, az amerikai repülőgépek 13 óra 39 perckor elmenekültek.

Február 8-án, 13 óra körül nyolc „F-86” típusú és egy „RB-45” típusú amerikai repülőgép a nyugatkoreai öböl felett ismét megsértette a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság légterét.

Az amerikai repülőgépek berepülésével a Koreai NDK légterébe, az amerikai katonai hatóságok súlyosan megsértették a koreai fegyverszüneti egyezményt. Ennek a provokáló akciónak az a célja, hogy még inkább súlyosbítsa a távolkeleti feszültséget, amelyet az amerikai kormány a Kínai Népköztársaság belügyeibe való közvetlen beavatkozása idézett elő.

Az amerikaiak mostani provokációját, ugyanugy, mint a fegyverszüneti egyezmény korábbi megszegését, nem lehet másnak minősíteni, mint kísérletnek a koreai fegyverszünet súlyos veszélyeztetésére.

Az amerikai kormányt meg kell tennie a szükséges intézkedéseket, hogy hasonló provokációk a jövőben ne ismétlődjenek meg. De ha az amerikai hatóságok a fegyverszünetet megszegve ezáltal is provokáló akciókat követnek el, mindezen akciókért és következményeikért az amerikai kormányra hárul a teljes felelősség.

Rövid külföldi hírek

Február 7-én elutazott Varsóból a burmai kereskedelmi küldöttség, amely tárgyalásokat folytatott a Burma és Lengyelország közti kereskedelmi kapcsolatok helyreállításával kapcsolatban.

A schwerintartományi törvényszék a naponban ítélték három imperialista kém bűnpereiben. A kémeke bismerték, hogy a Német Demokratikus Köztársaság vasútvonalairól, mászárk fészereleiről, az áruszállításokról küldtek kémjellegű értesítéseket amerikai megbízóknak. A törvényszék különböző időtartamu kényszermunkára ítélte a kémekeket.

Müncheni jelentés szerint a párisi egyezmények ratifikálása után Nyugat-Németország engedélyt kap egy 10.000 kilowattos atommáglya építésére. Az atommáglyát 20 millió márka költséggel Münchenben vagy Karlsruheban építek fel és 1957-ben helyezik üzembe.

A kubai vasutasok szakszervezete kimondotta a sztrájkot tiltakozásul a bérosszakkéntek ellen. A katonai hatóságok több sztrájkot letartóztattak.

Nixon, az USA alelnöke, aki jelenleg körutazást tesz Latin-Amerikában, Kubában egyetlen egyszerű mutatkozott a nyilvánosság előtt, Havana központi parkjában. A rendőrség rendkívüli biztonsági intézkedéseket tett, mert attól tartott, hogy újabb amerikaiellenes tüntetésre kerülhet sor.

Amerikai cégek megkezdtek az atomversenyanyagok szállítást Nyugat-Németországnak. Brazíliai lapjelentések szerint Vitoria kikötőből a „Gaasterland” nevű hajón elküldték Hamburgba az első szállítmányt, 5200 kiló toriumszulfátot.

A csunkini népi törvényszék nemrég hirdetett ítéletet két csangkaj-sekista kém bűnpereiben. Csen Ti-t halálra, Csen Fu-t pedig 15 évi börtönrre ítélték. Mindkettőjüket az amerikai kényszolgálat képezte ki s 1953 januárjában Csecsuan tartományban kezdték meg kémtevékenységüket.

KÜLPOLITIKAI JEGYZETEK

D. Zaslavszkij:

Krokodilkönyvek a Hudson partján

Gerhardt Niemeyer, a yalei (USA) egyetem tanára valószínűleg nem azért tetszelgett Jeremiás próféta szerepében, mintha túlságosan jól menne a sora. Sirámlat az „United States News and World Report” című amerikai folyóiratban kürtölte világgá.

Az új amerikai Jeremiásnak „olyan látomása volt, amit emberrel ésszel fel sem lehet érni”. A professzor egyszerűen csak az 1964. évi Amerikában találta magát. A professzor arról már nem tesz említést, hogy mindez alomában vagy másként történt meg vele, hogy előző este többet hajlott-e fel a kellefénél, vagy pedig szinjózan volt. Mindenesetre már előre gondoskodott róla, nehogy nyilvánvaló valótlanságok vagy logikatlanságok miatt szemrehányással illessék. Mert hát mi minden meg nem történhetik emberrel lázalmában vagy mély álom közben!

De lássuk csak, hogyan jelent meg látomása volt az 1964 októberi Amerika? Tíz békéért telt el. A hidegháború nem szűnt meg, de egyetlen ország sem kezdett hadműveleteket. Jól van ez így? Dehogyan, sőt rossz — siránkozik a professzor. 1964-ben az USA „másodrendű hatalommá” vált. Sőt, mi több „ellenséges világ veszi körül és tulajdonképpen el van szigetelve”.

1964-ben az északatlanti tömb végleg összeomlott — javeszékel a professzor. Elsőnek Norvégia hagyta cserben, utána Dánia, aztán Olaszország, majd pedig Nyugat-Németország... Nyugat-Európában a népek megnyugodtak és szünőfélben volt a háborús félelem. Angliában a kormány nem mutat semmiféle hajlandóságot a háborúra. Európaszerte mindenütt a töké és a szocialista országok között kereskedelmi és kulturális kapcsolatok fejlődnek ki.

Jól van ez így? Dehogyan, ez szörnyűsége — siránkozik a hudsoni próféta. Nemcsak véres könnyeket hullat, hanem meg akarja rémíteni a béke kildásával a világ népeit, elsősorban pedig az amerikai népet.

A háború azonban egy idő óta csaknem lehetetlenné vált — meséli Niemeyer, — mégpedig azért, mert az USA az atomfegyverzet terén elvesztette fölényét.

De lássuk, mi történt azután? A népek határozottan állást foglaltak a háború ellen — meséli Niemeyer. Az amerikaiellenes hangulat ugyanakkor mindenütt fokozódott s ezt az váltotta ki, hogy az USA továbbra is fegyveres viszályokat igyekezett kibontani. Ilyen viszonyok között az USA elnöke és kormánya nem folytathatta tovább „erőpolitikáját”. Newyorkban 1961-ben leszerelési értekezletet hívtak össze.

Niemeyer professzor látomásának ezt a részét kénytelenek vagyunk realitásként elismerni. Ez a dolog lehetséges. Nem volna hiba az sem, ha azt hinnénk, hogy ez még 1961 előtt

is megtörténhet. A továbbiakban azonban — akárcsak egy álomban — a valóság mindinkább átadja a helyét a csapongó képzeteknek.

Niemeyer azt jósolja, hogy ekkor... a leszerelés ellenfelének szerepében — a Szovjetunió lép fel!!! Lám, lám, a Szovjetunió csak addig foglalt állást a leszerelés mellett, míg hit az USA fegyveres fölényében, de mihelyt ez a mítosz szétfoszlott, a leszerelés ellen kezdett állást foglalni.

Ez nemcsak képtelen képzelődés, hanem régi, nagyon régi rágalom. Ennek a rágalomnak 1955-ig sem volt sikere. Annál kevésbé lehet 1964-ben. A cikk szerzője éppen csak ismétlenül teleplezi az USA állandó agresszív politikáját. De miért szállunk gondolatban 1964-ig? Nyilvánvaló, hogy az USA ezért utasítja el ma a leszerelést, mert nem akar lemondani az agresszióról.

Mindenesetre a hudsoni próféta látomása szerint 1964-ig nem zavarják meg a békét. Európában senki sem tart a Szovjetunió részéről agressziótól, noha a szocialista tábor tekintélye és befolyása rendkívül nagy.

A békés Európa látomása végletekig elszomorítja a prófétát. Most már nem is siránkozik, hanem olyan panaszos hangokat hallat, amelyek kísértetiesen hasonlítanak az őrjöngő larkasordításra. Az USA imperialistái számára egy békés Európa valóságos katasztrófát jelent.

Dehát miért? Logikailag az lenne a természetes, hogy a béke megőrzése és megerősítése csak örömet és jólelet hozhat az amerikai népeknek. Semmi sem derül ki, hogy az amerikai népet — amelynek kormányzó körei kényszerítve lennének lemondani képtelen világuralmi vágyálmukról — ebben az esetben hangyaféle fenyegetné. Niemeyer véleménye szerint azonban az USA csak háború által és a háborúért élhet.

Es minden agyficamit csak azt a célt szolgálják, hogy a háború ne 1964-ben, hanem most rögtön, az elkövetkező években, még 1960 előtt törjön ki. Egész látomása nem egyéb, mint a régi mese újabb változata: dobjátok le mielőbb az atombombát!

Niemeyer azért sürgeti a háború uszítását, mert halálisan retteg a háboruellenes hangulat erősödésétől Európában és az egész világban. Ö retteg saját népétől is, s látomása végén elég világos képet fest egy beháborúrolt az USA-ban, ahol a széles népmasszák felkelnek a háború hívei ellen.

Ez volt Niemeyer amerikai professzor látomása.

Jóslatának annyit az egyetlen redős elem, hogy a háboruellenes és amerikaiellenes hangulat valóban fokozódik, a békemozgalmak erői növekednek és az imperializmus kalandorpolitikájára elkerülhetetlenül kudarc vár. A Hudson parti krokodilkönyvek az agresszió hirdetőinek őrjöngő tehetlenségéről tanuskodnak.

(Megjelent a „Právdá”-ban)

Az USA kettős játékot űz Costaricában

NEWYORK. (Agerpres). — A „Daily Worker” közölte a costaricai „Vanguardia Popular” párt nyilatkozatát a Costarica elleni agresszióval kapcsolatban. A nyilatkozat egyebek között így hangzik:

Noha Figueres fennhangon hirdeti, hogy hajlandó magát alávetni a háborús és leigázó politikát folytató Egyesült Államok parancsainak, mégsem az a fajta vezető, akit az impe-

rializmus az amerikai földrész valamennyi országára igyekszik rákényszeríteni.

A nyilatkozat a továbbiakban kifejti, hogy az amerikai imperialisták kettős játékot űznek: egyfelől az agresszió előtt kijelentették, hogy támogatják Figuerest; másfelől azonban megengedték Somozáknak, Nicaragu diktátorának, hogy hajtsa végre agressziós tervét.

A hét filmjei

„DOZSA GYÖRGY” mozi: február 15-ig: A tartalékjátékos. Előadások: 3, 5, 7 és 9 órakor. Naponta 11 órakor matiné.

„NICOLAE BALCESCU” mozi (Lippa): február 13-ig: A hegyi tó rejtélye.

„PETOFI SANDOR” mozi (Radna): február 13-ig: A 13. számú ügynök.

„POPULAR” mozi (Nagyszentmiklós): február 13-ig: Vihar a Dnyeperen.

AZ ARADI ALLAMI ROMÁN SZÍNHÁZ mősora:

Szombaton, február 12-én este 7.30 órakor: Ochiul babei.

Szerdán, 1955 február 16-án este 19.30 órakor az Aradi Román Színház Molière „Tartuffe” című komédiáját mutatja be.

„MAXIM GORKIJ” mozi (Miklós): február 15-ig: A kis pupus története. Előadások: este 7 órakor, vasárnap 3, 5 és 7 órakor.

„ILIE PINTILIE” CFR mozi (Mocsoltelep): február 13-ig: A hátor-

ság iskolája. Előadások: hétköznap: 6 órakor, vasárnap: 2, 4 és 6 órakor.

„NICOLAE BALCESCU” mozi (Lippa): február 13-ig: A hegyi tó rejtélye.

„PETOFI SANDOR” mozi (Radna): február 13-ig: A 13. számú ügynök.

„POPULAR” mozi (Nagyszentmiklós): február 13-ig: Vihar a Dnyeperen.

AZ ARADI ALLAMI ROMÁN SZÍNHÁZ mősora:

Szombaton, február 12-én este 7.30 órakor: Ochiul babei.

Szerdán, 1955 február 16-án este 19.30 órakor az Aradi Román Színház Molière „Tartuffe” című komédiáját mutatja be.

Az aradi bábszínház „nősorai” Szombaton, február 12-én délután 4 órakor: A kecske és a 3 gida (román nyelven), vasárnap délután 10.30 órakor: A gögös nyulacska (magyar nyelven).